

POSTANOWIENIE

Dnia 2 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Frańczak (spr.)
Sędziowie:	SSA Maria Szaroma SSA Monika Kowalska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Elżbieta Bałaban

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2012 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **S. L.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.

o wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek zażalenia wnioskodawcy S. L.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Tarnowie Wydziału IV Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 4 września 2012 r. sygn. akt IV U 520/12

p o s t a n a w i a :

u c h y l i ć zaskarżone postanowienie.

Sygn. akt. III AUz 172/12

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnowie postanowieniem z dnia 4 września 2012 r. odrzucił apelację wnioskodawcy S. L. wywiedzioną od wyroku tego Sądu z dnia 22 czerwca 2012 r. w sprawie o wysokość podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy podniósł, że zarządzeniem z dnia 2 sierpnia 2012 r., doręczonym skutecznie w dniu 11 sierpnia 2012 r., wnioskodawca na podstawie art. 368 k.p.c. wezwany został do uzupełnienia braków formalnych apelacji poprzez oznaczenie w terminie 7 dni wartości przedmiotu zaskarżenia określonego konkretną kwotą pieniężną, stosownie do treści art. 19 - 24 k.p.c. i art. 25 § 1 k.p.c., przy czym, jak został poinformowany, w sprawach o prawo do świadczeń powtarzających się, wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi suma świadczeń za jeden rok obliczona jako różnica między wysokością świadczenia żądanego i otrzymywanego, pomnożona przez 12 miesięcy, pod rygorem odrzucenia apelacji. W odpowiedzi na wezwanie wnioskodawca pismem z dnia 16 sierpnia 2012 r. wskazał, że „nie jest w stanie

wyliczyć różnicy wynagrodzenia, bo to wynika z dokumentacji”. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że apelacja wnioskodawcy stosownie do treści art. 370 k.p.c. podlega odrzuceniu, ponieważ przepis ten stanowi, że sąd pierwszej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym apelację wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie, a wnioskodawca skutecznie braków formalnych apelacji nie uzupełnił, ponieważ nie jest wystarczające stwierdzenie, że „nie jest w stanie wyliczyć różnicy wynagrodzenia, bo to wynika z dokumentacji”.

Zażalenie na postanowienie złożył wnioskodawca S. L., żądając uchylecia postanowienia w całości. W motywach zażalenia wnioskodawca wskazał, że na wezwanie o wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia doręczył niezwłocznie na piśmie brakujące dane, najlepiej jak potrafił. Zaakcentował, że chodzi mu o uznanie wypłat, które ma udokumentowane w książce związków zawodowych i w jego ocenie nie zaistniały podstawy do odrzucenia apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione.

W rozpoznawanej sprawie w pierwszej kolejności należy mieć na względzie, że wnioskodawca zaskarżył apelacją wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T. z dnia 22 czerwca 2012 r., którym zmieniona została decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z dnia 30 marca 2012 r. w ten sposób, że przyznano wnioskodawcy prawo do przeliczenia świadczenia według najkorzystniejszego wariantu przy przyjęciu w miejsce uwzględnionego minimalnego wynagrodzenia w latach 1974 do 1978 wynagrodzenia w kwotach wskazanych sentencją wyroku (punkt I), a w pozostałym zakresie odwołanie zostało oddalone (punkt II).

W apelacji wnioskodawca uwypuklił, że nie jest zadowolony w pełni z wyliczenia organu rentowego, które stanowiło podstawę do zmiany zaskarżonej decyzji, albowiem do przeliczenia wysokości podstawy wymiaru renty powinny zostać uwzględnione wynagrodzenia wyliczone na podstawie książeczki opłacanych składek na związki zawodowe. Rozpoznanie apelacji wnioskodawcy nie jest w związku z powyższym uzależnione od wskazania w sposób przewidziany w art. 19 – 24 k.p.c. wartości przedmiotu zaskarżenia, ponieważ w apelacji oraz w piśmie procesowym z dnia 16 sierpnia 2012 r. wnioskodawca podał w jaki sposób domaga się przeliczenia podstawy wymiaru renty i w jakiej wysokości za dany rok kalendarzowy organ rentowy powinien uwzględnić wynagrodzenie za pracę. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 września 2011 r., II PZ 22/11, (LEX nr 1108549) stwierdził, że rzeczywiście apelacja powinna zawierać oznaczenie wartości przedmiotu sporu, ale odrzucenie apelacji z tego powodu następuje wówczas, gdy od oznaczenia tej wartości zależy możliwość nadania apelacji dalszego biegu. Identyczny pogląd został wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 maja 2006 r., II PZ 18/06 (OSNP 2007 nr 9 -10, poz. 137) oraz z dnia 11 grudnia 2009 r., II UZ 43/09, (LEX nr 583825). Oczywiście jest zatem, że stosownie do treści art. 370 k.p.c. sąd mógłby odrzucić apelację tylko w tym przypadku, kiedy apelacji nie można nadać dalszego biegu, co w rozpoznawanej sprawie nie ma miejsca.

W ocenie Sądu Apelacyjnego brak określenia wartości przedmiotu zaskarżenia w sposób przewidziany w art. 22 k.p.c. nie uniemożliwia nadania sprawie dalszego biegu, albowiem ani opłata sądowa ani koszty zastępstwa procesowego nie są tutaj uzależnione od wartości przedmiotu zaskarżenia. Wartość przedmiotu zaskarżenia będzie dopiero istotna przy stwierdzeniu dopuszczalności skargi kasacyjnej.

Ponadto wnioskodawca w sposób nie budzący wątpliwości wskazał w piśmie procesowym z dnia 16 sierpnia 2012 r. w jaki sposób domaga się przeliczenia podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy, a skoro Sąd pierwszej instancji nie określił wartości przedmiotu sporu, to nie można też co do zasady stawiać stronie niezastępowanej przez fachowego pełnomocnika, większych wymagań, niż spełnione są przez sądy. Samo odrzucenie apelacji (art. 370 i 373 k.p.c.) z powodu nieuzupełnienia w wyznaczonym terminie jej braków, co zaznaczone zostało już w rozważaniach dotyczących powyżej, może dotyczyć tylko takich braków formalnych, które uniemożliwiają nadanie apelacji prawidłowego biegu (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu: z dnia 28 stycznia 2005 r., III UZ 29/04, OSNP 2005 nr 11, poz. 165; z dnia 26 stycznia 1999 r., I PKN 676/98, w notatce OSNAPUS 2000/6, poz. 232; z dnia 12

stycznia 1998 r., I PKN 471/97, OSNAPUS 1998 nr 24, poz. 711, uchwale z dnia 17 marca 1998 r., III ZP 1/98, OSNAPUS 1998 nr 16, poz. 483).

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny na zasadzie art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie.